

INGEZONDEN

IVOREN PARADE

Geachte Redactie,

De Nederlandsche literatuur is een nieuwe roman rijker geworden, ja, een tandartsenroman!

Wij hadden er al over een arts, een dierenarts en ziedaar . . . , nu is ook de tandarts geboren!

Het is niet mijn bedoeling U in dit tijdschrift te vergasten op mijn inzichten over de literaire waarde van dezen roman — daar hebben wij immers geen tandheelkundig tijdschrift voor — maar er mag hier toch wel iets gezegd worden over de tandheelkunde, die in dit boek verhaspeld wordt op zulk een angstwekkende wijze, dat men zich vol ontzetting afvraagt: waar heeft deze schrijver zijn licht opgestoken?

De heer „Fons v. d. N o u w e l a n d t”, de tandarts en hoofdpersoon van dit boek, wordt hier beschreven met een goeden wil en een ernst, die beter lot verdienen; zijn lot zou namelijk in werkelijkheid zeker geweest zijn, dat hij uit iedere tandheelkundige organisatie geoyceerd zou worden! Zijn ideaal is schooltandverzorging en zoo juist gearriveerd in een Brabantsch stadje, na eerst boven den Moerdijk in een kleiner dito te hebben gepraktiseerd, tigt hij onmiddellijk aan den arbeid om dit ideaal te verwezenlijken. Zonder ook zelfs zijn plaatselijke collega's hierin te kennen — hij kent deze namelijk heelemaal niet — gaat hij via wat relaties aan het propaganda maken en slaagt er in het einde van het boek in om te juichen over de toekomst, omdat hij kans heeft gezien een ouden verhuiswagen cadeau te krijgen en wat geld om dit vehikel eventueel tandheelkundig te meubileren!!

Dat er aan schooltandheelkunde als noodzakelijke sociale maatregel iets meer vast zit dan dit alleen, schijnt den schrijver volkomen te zijn ontgaan, ondanks zijn kennis van de namen van bekende tandartsen, tandheelkundige instrumenten en wat dies meer zij. Deze kennis geeft hem alleen gelegenheid collega v. d. N o u w e l a n d t een aantal colleges te doen geven, waarbij zelfs niet wordt verzuimd te vermelden, dat de man een S. S. *White* stoel bezit en men zich niet zonder verbazing afvraagt hoe of de lezers daarop moeten reageren.

De „beroepsroman” is niet eenvoudig te schrijven. Men moet in dat geval zoowel het beroep als de dragers daarvan zoo hoog boven het milieu

weten uit te brengen, dat de lezer werkelijk wordt geïnteresseerd. Dat dit den heer H a n s v a n U d e n gelukt zou zijn, zal hij naar wij vertrouwen, bij nader inzien ook zelf niet gelooven.

Gij, geachte Redactie, hebt wellicht eenigen invloed in deze, in de toekomst.

Spaar ons dan voor deze „Fonsen”, want zij zijn een verschrikking voor de tandheelkunde en een kwelling voor den lezer!

EEN ONTSNAPTE UIT EEN „TE
NOUW LAND”.

Wij hopen het beste voor den „ontsnapte”, maar weten niet op welke wijze wij in deze „eenigen invloed” zouden kunnen uitoefenen.

RED.